

Kleine Kees en zijn zorgen.

Kees is zeven jaar. Dat is al oud, hè! Zeven lange jaren heeft zijn moeder nu al voor hem gezorgd. En nu zoo langzamerhand is Kees er van overtuigd geraakt, dat *hij* nu voor Moeder moet gaan zorgen. Kees is maar een klein ventje met een smal snoetje en kleine handjes. Maar laat hem maar loopen. Hij is taai en kan wat hij wil. Je moet hem zien fietsen! Hij mocht, als ze buiten waren, waar hun zomerhuis aan een lange breede rustige laan ligt, met Moeders fiets spelen, zooveel hij wou. Dan was het eerst er naast loopen en zoo nu en dan eens op een trapper hippen. Stuur houden leerde hij zoo ook, want ga maar eens, als je nog nooit het stuur van een fiets in je handen hebt gehad, probeeren netjes met de fiets aan de hand te loopen. Ik verzeker je: je ligt zóó met de fiets op den grond, en dat overkwam Kees natuurlijk ook een paar maal. Maar eindelijk had hij de kunst te pakken: met twee handen hield hij 't stuur, hipte met één voet op een trapper – zijn andere voet hing erbij – maar al gauw kwam de andere voet op den anderen trapper, en in minder dan geen tijd kon Kees fietsen. Voor zijn zevenden verjaardag kreeg hij toen een eigen fiets. En daar gingen ze met hun vieren fietsen, Vader, Moeder, zijn zusje en Kees.

Moeder zei: „Kees moet voorop, dan zie ik hem.”
Maar Kees zei: „Nee, Moeder, ik ga achteraan, ik wil op je passen.”

Zijn moeder reed niet erg hard, en dikwijls waren Vader en Suus, het zusje, heele einden vooruit. Maar al kriebelden Kees zijn kleine beenen om ook een vaartje te nemen, hij bleef achter Moeder en liet haar geen oogenblik uit het oog. Soms werd de weg heel slecht: mul en vol scherpe steenen, en telkens omhoog, omlaag. Dan riep hij: „Moeder, pas d'r op. Ik rij links achterop, ik blijf vóór je.” En dan reed hij als een kleine wegbereider vóór haar en keek telkens heelemaal om met een gemak, of hij op een stoel zat.

„Moeder, een eindje mul! Moeder, een steen! Moeder, een leelijke wortel!” En hij keek, hoe zijn beschermeling het er af bracht. Bij hoogtes zei hij maar niets — die zag Moeder zelf wel. Maar hij keek scherp toe, of er ook iets gebeurde en was Moeder den berg voorbij, dan keerde hij zich wél voldaan weer om en floot een deuntje.

Schaatsenrijden leerde hij, toen hij vijf jaar was, op één Zaterdagmiddag. Eerst tusschen Moeder en Vader te voet. Ze hadden niet eens schaatsen bij zich, want ze hadden niet kunnen denken, dat de zaak zóó zou vorderen. Maar half in den middag ging Vader toch naar huis, zijn schaatsen halen, en toen hij terug was, reed zijn zoon al zóó met hem mee, aan één hand! Moeder keek zich op den kant de oogen uit. Die Kees!

Moeder was een echte krabbelaarster. Ze had het veel te laat geleerd, en dan leer je 't nooit meer goed. — Al heel gauw nam Kees daarom op 't ijs óók al de zorg voor Moeder op zich. „Geef me maar een hand — ik zal je wel trekken.” En hij deed het!

„Zeg, Moeder, ik zal je bij den kant brengen. Ga dan een kopje thee drinken, dan rij ik even een goed baantje.” — „O, jou stouterd!” zei Moeder dan. „Wat plaag je me nu toch met je goeie baantje!” Maar ze moest hem gelijk geven. Als ze dan in de restauratie van de ijsclub zat, zag ze hem wegrijden in zijn nauwsluitend donker ijspakje en een heel donkere ijsmuts. Wit dragen de kleine kinderen, weet je, en die donkere nauwsluitende pakken dragen de hardrijders ook. Het liefst had hij een zwart ijspak gehad, strakke broek en trui met een zwarte nauwsluitende muts met oorkleppen — het echte hardrijderscostuum. Maar daar dorst hij niet om te vragen.

In één sport was Moeder hem nog voorloopig de baas: in 't zwemmen. Dat kon Moeder nu weer zoo heel goed, omdat zij dat als heel klein kind geleerd had. Ze voelde zich in 't water thuis als een visch. Kees leerde 't ook, maar moest nog in den „pierenbak” blijven, je weet wel, het ondiepe. Iederen keer was hij bij het touw te vinden, dat diep en ondiep scheidt en keek uit naar zijn moeder. Ze had kunstjes, die hem maar half bevielen. Ze hield ervan, om doodstil op haar rug te drijven, haar hoofd rustend op haar gevouwen handen. Als dat kunstje te lang geduurd had, riep Kees: „Moeder!” Maar ze kon er niets van hooren: het water spocde tot boven haar ooren, nèt haar neus en haar mond waren vrij. Soms moest de badjuffrouw hem gerust stellen. „Laat Moeder nu maar!” zei ze, „'t kan niets geen kwaad. Moeder zwemt als een visch. Doe jij maar erg je best. Dan mag

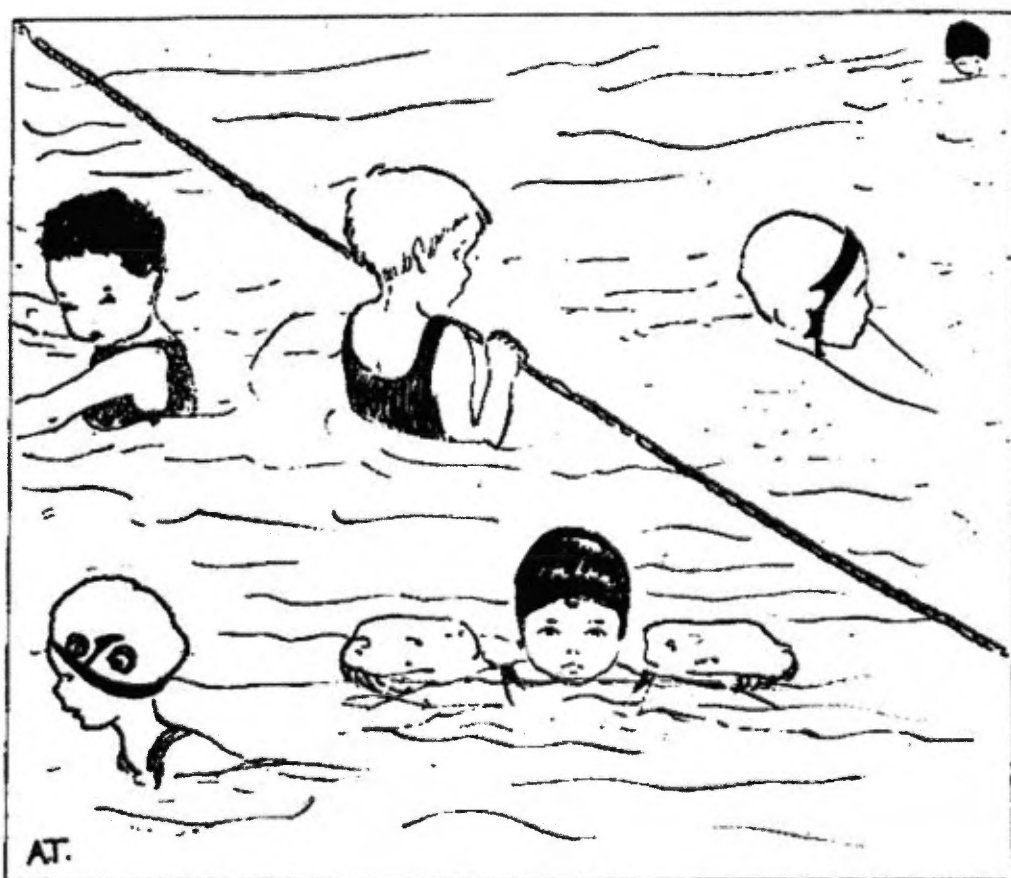
je ook gauw in 't diepe, en dan kun je vlak bij Moeder blijven."

Als Moeder van de hooge stelling afsprong, draaide Kees zich altijd om. Dat vond hij toch zoo'n naar gezicht! En dan o! die paar seconden, dat Moeder niet te zien was! Dat gespannen wachten, totdat haar vuurroode muts weer zichtbaar werd. Hoe haalde hij dan verlucht adem! Moeder deed het daarom maar zelden — ze wist wel, dat haar kleine jongen vol zorg over haar was. Maar ondanks Kees zijn goede zorgen werd Moeder toch eens ziek. Een heelen winter lang. Toen moest ze, om op te knappen, de heele Mei-maand ergens buiten zijn, in haar eentje. En daar moest ze veel baden, dat hoorde er bij, om weer heelemaal gezond te worden. Vader zei eens: „Moeder, daar zul je wel mager van worden, van al dat baden."

Suus en Kees kregen een juffrouw bij zich, die op hen paste, zoolang Moeder weg was. Met die juffrouw mochten ze eens naar Moeder toe, van Zaterdagmiddag tot Maandagochtend. Vader kwam dan Zondags. Ze reden met een stoomtram een heel eind ver, naar een klein stadje. Moeder zou 's morgens al in dat stadje komen om boodschappen te doen. En dan zouden ze allemaal op een bepaald uur op de markt van het stadje zijn: Moeder, de juffrouw met de kinderen... en een mooi ruim rijtuig met twee paarden. Dat zou hen allemaal naar het groote buiten brengen, waar Moeder aan 't opknappen was.

De juffrouw en de kinderen waren het eerst op de afgesproken plaats. De harten van de kinderen

popelden. Ze hadden Moeder in zóó lang niet gezien! Daar kwam in de verte een dame aan, en de juffrouw zei: „Kijk, daar is Moeder!” De kinderen keken verrukt dien kant uit. Daar kwam een heel, héél magere dame aanwandelen, een streep gewoonweg. Kees had telkens moeten denken aan wat zijn vader eens had gezegd: „Moeder, van al dat baden zul je mager

worden.” Kees kreeg opeens zoo'n angst, toen hij die héél magere dame zag - hij schrok te veel om zijn eigen oogen te gebruiken - hij dacht alleen maar: „O, wat is Moeder veranderd! O, hoe vreeselijk! Is dat nou Moeder, *mijn* Moeder!” En, ofschoon hij

anders een heel kordaat ventje was, was hij nu ineens heelemaal overstuur en barstte in tranen uit, zoodat de juffrouw van hem schrikte.

Maar Suus keek scherp toe — ach, welnee — dat wàs Moeder immers heelemáál niet! Ze schudde haar broertje bij den arm en riep troostend: „Kees, 't is Moeder niet! Heelemaal niet, hoor!” En toen even daarna: „Dáár is Moeder!”

Toen waren ze niet meer te houden en vlogen over het Marktpllein op Moeder toe. Moeder wàs niet mager geworden, dat zag Kees al dadelijk tot zijn groote geruststelling. En wat had Moeder een mooie, roode kleur! „Wat ziet u er veel en veel beter uit!” zei de juffrouw, die langzaam naar het groepje toe was gekomen. Nu, en toen kwam daar het mooie groote rijtuig de Markt oprijden, en de stappen van de paardenhoeven op de keien klonken op tegen de huizen, en ze klommen in het open rijtuig, en ze reden door lanen van al maar heerlijk geurende Meidoorn met Moeder mee — toen was alles goed en Kees was o! zoo gelukkig.

Over veertien dagen zou Moeder thuis komen. Dan zou Kees heele-héelemaal gelukkig zijn en niets meer te wenschen hebben. Dan ging hij weer voor Moeder zorgen.

NANNIE VAN WEHL.

